

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

— Η νυφίτσα.

Η νυφίτσα αγαπάει πολύ το γνέσιμο και γι' αυτό η νοικοκυράδες στην πόρτα του σπιτιού τους ή άπάνω στα ρούχα, που συνηθίζει να σφίξει, της βάνουν μια ρόζα με μαλλί για να γνέσει. Ακόμα, για να την καλοπάσιν, έμα την ιδούνη, πρέλει να της πούν: —«Καλώς τη νυφίτσα μου, καλώς τη νυφούλα μου!». Αν τύχη και τη διώξει με φωνές καμιά γυναικα, ή νυφίτσα θα της κρατήσει κάρνα και θα προσπαθήσει να την εκδικηθή. Σε κρίσεις όμως που την καλοπαίνουν, φέρνεται πολύ καλά και πολλές φορές τους όφειλε. "Αμα, π.χ., βρή στο δρόμο κανένα φλουρί, το παίρνει και το πάει στο σπίτι εκείνου που την περιποιούνται. Επίσης έτοιμος βάζει τα χοιμάτά του μέσα σε σακούλα, καμωμένη από δέμηια νυφίτσας, ποτέ δεν έχει φόβο να του σωθούν.

— Ο τσοπανάκος.

Ο τσοπανάκος είν' ένα πουλί με σταχτιές βούλες στα φτερά, με μιση μεγάλη και μοιάζει του ζούτσου. Κάθετα πάντα στα ψηλότερα κλωνάρια των δέντρων και το κελόδημά του μοιάζει με σφύριγμα τσοπάνου, που καίει κοντά του το πρόβατο. Για το πουλί αυτό υπάρχει ή παράδοση, ότι άλλοτε ήταν τσοπάνος, αλλά είχε έναν άφροντη πουλό σκληρό. Μία μέρα πήγε στη βουχή με τα πρόβατα, αλλά επειδή είχε κάποια δουλειά, αναγκάστηκε να λείψει από κοντά τους για κάμποση ώρα. Όταν όμως έφθασε πίσω, δεν έβριξε τα πρόβάτά του κ' άπ' την πολλή στενοχώρια του και το φόβο του άφροντη του παρακάλεσε το Θεό να τον μεταμορφώσει σε πουλί. Κι' από τότε ο τσοπανάκος έγινε πουλί κ' ανεβαίνει ψηλά στα δέντρα για να ιδή μή φροντίει από ποιθενά τα πρόβάτά του, χωρίζοντας τα και σφριζώντας θανάτα, σαν αληθινός τσοπάνος...

— Η δεσχετοῦρα.

Μία φορά ζούσε μία κακή μητέρα που είχε μία κοπέλλα όρφανή και την εταίεινε. Μία μέρα ζήμωσε και την έστειλε στο φούνο να ψηρή το ψωμί. Τα καρδέλια ήταν όλα — όλα δεκοχτά, αλλά όταν ή όρφανή τάφισε στο σπίτι ψημένα, ή μητέρα της είχε πως ήταν δεκαενά και πως αή τη είχε φάει το ένα. Η καίμενη ή κοπέλλα διαμαρτυρήθηκε, αλλά τα λόγια της πήγαν χαμένα κ' ή μητέρα της της έκανε χίλια βάρσανα για να μαρτυρήσει. Τότε κ' αυτή παρακάλεσε το Θεό να τη γλυτώσει απ' αυτή τη σκληρή γυναικα, κ' ή Θεός την έκανε δεσχετοῦρα. Από τότε συνηθίζει, πάντα να φωνάζει «δεκοχτά!... δεκοχτά!...» ενώνώντας τα καρδέλια του φούνου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά λίγα λόγια ζάχαρι, και τά καθόλου μέλι. Τά δανεικά ρούχα, ζεστασιά δεν πιάνουν. Τά πλούτη, αν πάν ως τά παιδιά, δεν φθάνουν ως τ' άγγονία. Τ' άρεσκοῦμενο τ' ανθρώπου, το καλύτερο του κόσμου. Χάνεις χρόνο και σασιόνη, σασιονίζοντας γουρούνη.

της, δεν το πρόσεξε και πάτησε το πόδι της έπάνω στη χαλιόβινη αχμή...

Από κείνη τη στιγμή όλα είχαν τελειώσει γι' αυτή. Έχανε τη ζωή της, έχανε το φίλο της, τον Διέγο της, έχανε τά πάντα...

Μία βαθειά σιγή διαδέχτηκε άμέσως τά χαρούμενα τραγούδια. Όλοι είχαν σωπάσει, από σέβας προς τον άτιχο νέο που έκλαψε την άγαπημένη του, την όρφια Ζωνανίτη πουχε πειά ξεψυχήσει...

Έξαφνα άκούστηκε από μακριά ένα τραγούδι χαρούμενο, μα και σκληρό και πένθιμο συγχρόνος. Και το τραγούδι αυτό έλεγε:

— "Αν σε τρυπήση αυτή ή αχμή, δεν θάβερης γιατρεία..."

Ήταν ή φωνή της Κοχχίτας, Έκανοπασημένη απ' την εκδίκεσή της, τραβούσε προς τά βουνά τραγουδώντας, πάντα τραγουδώντας: — "Αν σε τρυπήση αυτή ή αχμή, δεν θάβερης γιατρεία Πέθανε όπως σκότωσες και τή (δική μου την καρδιά!..."

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ένας ξένος επιστήμων λέγει, ότι το δηλητήριο της σφήκας είνε άσφαλέστατο προφυλακτικό για τά δαγκάματα των φειδιών.

— Οι άστακοί φοβούνται υπερβολικά τη βροχή και μόλις την άκούσουν, σπεύδουν να κρυφτούν στα βαθιά της θάλασσης.

— Τά σκόρδα μεταφέρθηκαν από άρχαιοτάτων χρόνων από την Ασία και οι Έλληνες στρατιώτα τά ύπεραγαπούσαν.

— Από τη γλώσσα μιάς φάλαινας βγαίνει περίπου ένας τόννος λαδιού.

— Το δωδέκατο του πληθυσμού της Αγγλίας ύποφέρει από ποδάγρα.

— Οι Γάπωνες μεταχειρίζονται το βερνίκι πρό δύο χιλιάδων έτών.

— Μερικές φάλαινες της Γροιλανδίας ζουν τετρακόσια χρόνια.

— Τά μουστάκια της γάτας έχουν στην άκρη τους νεύρα.

— Υπάρχουν άράχνες που μπορούν να συναγωνισθούν στην ταχύτητα με καλύτερα ύπια.

— Ο σκύφος, το ζωόριο δηλαδή πού καταστρέφει τά ρούχα, έχει 4061 μύς και νύχτα.

— Σε μία πόλη της Βοημίας ύπάρχει μια εκκλησία με ένα μανουάκι καμωμένο καθ' ολοκληρίαν από άνθρωπινα κόκκαλα.

— Ο έγκέφαλος του ανθρώπου αποτελείται από 300 εκατομμύρια νευροκύτταρων.

— Οι έλέφαντες, όταν ένοχλούνται υπερβολικά από τις μυγές, κόβουν κλαδιά δέντρων και τις διώχνουν μ' αυτά, χτυπώντας δεξιά κ' άριστερά.

— Το νερό όλων των θαλασσών της γής περιέχει δύο εκατομμύρια τόννων καθαρού άργυρου.

— Ένας γιατρός του Βερολίνου βεβαίωσε, ότι όλα άνεξετάστως οι ποδηλατοδρομούντες προσβάλλονται από νοσήματα της καρδιάς.

— Τά ντομάκια εταγρέθησαν κατά τά τέλη του 15ου αιώνου στη Βιέννη από τον Γιάσπαρδ Ζόλνερ.

— Η αργιοπάσια διανείει πετόντας 90 μίλια την ώρα.

— Η γλυκερίνη άνοκαλύφθηκε στα 1789.

— Κατά τον Κοριμαζό πόλεμο ή Ρωσία έχασε 500.000 στρατιώτες.

— Στην Ιαπωνία ή γύφη είνε ύπερχειμένη να παραδόσει όλα τά χαμύλια δόρα της στους γονείς της.

— Το φως του ήλιου ίσοδυναμεί κατά την ένταση με το φως που θα παρήγαν 680.000 πανσέληνοι μαζί.

— Η καρδιά του ανθρώπου χτυπά 70 φορές σε κάθε λεπτό.

— Η πλώτης πίτες κατασκευάζονται από άσημι. — Κλωστή άράχνης βάφους μιάς λίτρας μπορεί να περιτυλίξη όλη τη γή.

— Τά μικρόβια του γάλακτος καταστρέφονται όλα με το βράσιμο.

— Στην Αμερική ύπάρχουν όχτώ εν όλω πόλεις με το όνομα Μαδρίτη.

— Το πρώτο ταχυδρομικό γραμείο άνοιξε στο Παρίσι στα 1462.

— Απ' όλα τά άνθη, το χρυσάνθεμο διατηρείται περισσότερο καιρό χωρίς να μαραθή, αφού κοπεί το στέλεχος του.

— Ο έθνικός ύμνος της Κίνας είνε τόσο μεγάλος, ώστε για να ψηλή ολόκληρος χρειάζεται μισή μέρα.

— Τά άνδρόγυνα στη Νορβηγία έχουν το προνόμιο να πληρώνουν στο σιδηρόδρομο ένάμιση εισιτηρίου αντί δύο.

— Μιά όκιά βουτύρου ίσοδυναμεί, κατά τη θερμητική δύναμη, με πέντε όκάδες κρέατος και δώδεκα όκάδες γάλακτος.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΕΝΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

Ο Θεοδόσιος ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, ό όποιος ήταν ένας από τους δικαιότερους μονάρχας του κόσμου, έξέδωκε κάποτε ένα διάταγμα, διά του όποιου απαγόρευε να καταδιώκονται όσοι κατεφέροντο κατά του βασιλέως και της κυβερνήσεως. Το διάταγμα αυτό είχε στο τέλος την έξης δικαιολογία:

«Αν ό καταφερόμενος έναρτιον ήμουν καταφέρεται από ένοπλοίατητα, είνε άξιος περιφρονησεως. Αν από παραφορά, είνε άξιος συμπαθείας. Και αν από κακία, είνε άξιος συγγνώμης».